

Gülümseyin

– EFTEL@ · 22 Eylül 2014

Gülmenin unutulduğu zamanlarda yaşıyoruz sayın canlar. Çehrelere üzgün kıvrımlar hakim olmuş. Her şeyden, herkesten şikayet eden bir toplumun içindeyiz. Gözlerimizin küçük mutlulukları es geçirdiği, küçük sözlere yetinmeyen bireyler olduk hepimiz. Sokaklara hüznler hakim olmuş. Akıllarda siyah-beyaz düşünceler, ruhumuzu bilerek çürütüyor. Peki neden? Neden asık yüzümüz?

Toplumumuz şu aralar bir karmaşanın içinde yaşıyor. Kafa karışıklığının ortasındayız. Yeni sistem, yeni insanlar görüyoruz başlarda. İster istemez bir tepki gösteriyoruz yeni şeylere. Farklılığı benimseyemiyoruz hemen. Bundan dolayı bir asık hava hakim oluyor ister istemez. Çünkü insan yapısı yenilikleri benimseyemez hemen. Normalleşmesini bekleriz. Biraz daha gündemden düşmesini... Ve ilk başlarda bir kabullenememezlik hakim olur bizde. Bir hırçınlık, öfke... Ve gülemeyiz... Kıvrılmayı unuttur dudaklar yukarıya doğru. Gözler parlamayı unuttur.

Şu yaşamımızda bizi en çok ayakta tutan şeyin bir tebessüm, bir mutluluk olduğunu biliyoruz. Ve devir öylesine değişti ki artık yetinemiyoruz küçücük mutluluklara. Oysa ki büyük mutluluk küçük mutluluklarla başlar. Neden biz küçük mutluluklarla yetinmeyi unuttuk? Neden hep asık bu çehreler. Neden bahaneler arasında gizleniyoruz? Neden bu maskeler? Neden, neden??

İnsanoğlu bahaneler arasında gizlenmeyi sever. Asıl nedenleri saklamayı, bahaneler uydurmayı, ilgisini kendi üzerine çekmek ister. Çünkü mutlu insanlara özenir, çünkü etrafında ona gülen çehreler görmek ister, çünkü kendisini dünyadaki tek yalnız kendisiymiş gibi hisseder. Evinden dışarı çıkmaz, her gün sosyal ağlarda dolanır, kendine bakamaz, ağız kaslarının yönü hep aşağıda. Hazırdan bir yemekle, sağlıklı olmayan bir içeceklerle geçiştirir öğününü. Sonra kumandayı alır televizyondaki tüm kanallara milyon kere dönüp bakar. Güneşlikler hep çekilidir, günlerdir ışık soluyamamıştır ev ortamı. Sonra saatine bakar ki gün geçmiş gitmiş, biraz daha yaşlanmış. Gözlerinde ince ince halkalar ve neredeyse mutsuzluktan isyan edip yere düşecek bir ağız vardır aynada bakındığında yüzüne.

Yazın son demlerini içiyoruz içimizde. Eylülün ufuksuz günlerindeyiz. Sarılar hakim ağaçlarda. Dışarıda yer yer yağmur içmiş toprağın kokusundan geçilmiyor. Giden yaz mevsimine bir göz kırpma zamanı şimdi. Hadi şimdi gidip o güneşlikleri atalım bir kenara. Televizyonları, telefonları kapatalım. tüm hazır yiyecekleri kaldıralım. Ellerimizle yaptığımız güzel yiyeceklerimizi koyalım bir sepete, alalım bisikletlerimizi çıkaralım dışarı. Eylül kokusunu çekelim ciğerlerimize. Güneşe göz kırpalım sarı ağaçların altında. Sonra... Sonra göreceksiniz mutlulukla tebessümlerinizin parladığını. Hadi bırakın kendinizi, bir kahkaha atın şimdi. Korkmayın Eylül size uzaktan okşayacaktır rüzgarıyla, kahkahalarınızı taşır öteki diyarlara. Sudaki yansımanıza bakın. Gözleriniz parlıyor!

Küçük mutluluklara ihtiyacımız var. Gülmeye özellikle, hayatın griliğine inat. Bugün, yarın ve diğer tüm günler kullanın gülme hakkınızı. Gülün hadi. Yaşanacak daha çok günler var canlar.

Siz ki gülemeyen insanlara inat gülmelisiniz. Farkınız olsun...

Sevgi ve saygıyla, kahkahalı günler dilerim sayın canlar...

E F T E L Y A...

(Akdenizi cebinde taşıyan kız...)